

другия день той пакъ замина съ овцетѣ. Тоя пѣтъ свирнята му бѣше още по-тѣжна, тя се разливаше бавно надъ леко раззеленѣлитѣ полета, сякашъ не бѣше гласъ на свирка, а плачъ на едно бедничко сърдце.

Както вървѣше, Ижо усѣти изведнажъ една остра болка въ стѣпалото на дѣсния си кракъ. Той изпусна окарината, приклезна, сви се отъ болка, после почна да вади отъ ходилото си единъ голѣмъ сухъ трѣнь, който се бѣше забилъ много дълбоко. Откъсна парче отъ хастара на вехтото си палто и превърза раната. Но кръвта проби превръзката и потече. Презъ нощта Ижо усѣщаше страшна болка — не заспа. Сутринята стѣпалото се бѣше подуло много — толкова много, че той едва привърза царвула си. Стопанинътъ, като го видѣ да куца, извика:

— Какво се влачишъ — изкарвай овцетѣ!

— Боли ме, много ме боли. . .

— Така е. Все съ тебе ще се случи. Такъвъ ти е късметътъ, Господъ да ти е на помощъ!

Ижо едва изкара овцетѣ. Тоя день слънцето изгрѣ голѣмо, топло; затоплената земя дишаше, тревата никнѣше и леко изпущаше своя хубавъ дѣхъ. По зеленитѣ баири плѣзнаха стада, пѣха ситни медни звѣнчета, чуруликаха птици. Свѣтътъ сякашъ празнуваше: всичко блестѣше, всичко се радваше. По храсти и дървета блестѣха млади листа, миришеше цвѣтъ по клонкитѣ, птицитѣ пѣха като унесени отъ радостъ. Само Ижо седѣше, не можеше нито да ходи, нито да се радва. Около него въздухътъ миришеше на цвѣтъ и млада шума, прелитаха пеперуди, прехвъркаха птички, играеха бѣли, пѣргави агнета. Едно малко, бѣло облаче бавно ходѣше по ясното небе: като бѣло агне изглеждаше то. Ижо го погледа, погледа, па извади окарината. Облачето полека ходѣше надъ земята, свирнята на Ижо полека се повдигна, затрепера като крилцата на малко птиче, падна и замлъкна нѣкжде по дола.